

Forlig, indgaaede for en Landvæsencommissiøn, have samme Gyldighed og Kraft som Forlig, indgaaede for en Forligscommissiøn.

§ 9.

Forhandlingerne for Commissiønen ledes af Formanden. De skulle i Almindelighed føres mundtlig og til Protokollen kun tages Bemærkninger om det Factiske, Benægtelser, Indsigelser, Forbehold, Protester og Paastande, men ikke udførligere Udviklinger. Det er Parterne tilladt at møde ved eller med Sagfører eller en anden god Mand; den, der møder for en Anden, bør være forsynet med behørig Fuldmagt til Møde og navnlig til Indgaaelse af Forlig. Iøvrigt har Commissiønen, naar nogen af Parterne gjør Paastand paa selv at ville diectere til Protokollen, hvad han indenfor de ovennævnte Grændser ønsker samme tilført, derved at vejlede ham, ligesom den har at opfordre hver af Parterne til at afgive de Erklæringer og fremskaffe de Dplysninger, som den anseer fornødne til en ret Opfattelse af de Forhold, der komme i Betragtning ved Sagens Bedømmelse, og at tilføre Protokollen det Fornødne derom saavel som om Udsaldet af Undersøgelsen paa Aastedet.

§ 10.

Kun naar Parterne derom ere enige, eller Commissiønen undtagelsesviis finder, at Sagens Bestaendighed gjør det fornødent, kan det tilstædes at indlevere skriftlige Fremstillinger af Sagen og Udsættelse hertil saavel som til de indleverede Indlægs Beparelse tilstaaes. Iøvrigt bør Udsættelser, naar Parterne derom ikke ere enige, kun indrømmes til Tilveiebringelsen af factiske Dplysninger, som Commissiønen finder at kunne blive af Indsigelse paa Sagens Afgjørelse, og som ikke allerede burde have været tilveiebragte.

§ 11.

Landvæsencommissiønen skal modtage Forklæringer af de Personer, som i saadant Tilfælde fremsættes af Parterne, ligesom den ogsaa kan afhøre andre Personer, som ere tilstede eller efter dens Indbydelse komme tilstede. Om de afgivne Forklarings Indhold til-

føres en kort Beretning til Protokollen. Naar nogen af Parterne begjærer det, kan Landvæsencommissiønen bevilge Udsættelse til for den ordinaire Ret at føre Vidner til Dplysning i Sagen, ligesom Landvæsencommissiønen i Sager, som behandles efter offentlig Foranstaltning, kan foranledige Vidneførelse anstillet ved Retten.

§ 12.

Udfordres til Sagens Dplysning Optagelse af Kort, Opmaalinger, Nivelleringer, Overslag eller deslige, og ingen af Parterne er villig til at drage Omkostning derved, har Commissiønen at bestemme, hvem af Parterne der skal tilveiebringe de manglende Dplysninger med Betydning til ham om, at, hvis han ikke efterkommer Opfordringen, maa han finde sig i, at Commissiønen endog enten maa høre Sagen eller ikke kan tage videre Hensyn til hans Paastande.

§ 13.

Naar enten nogen af Parterne forlanger det eller Landvæsencommissiønen anseer det fornødent, kan denne tilkalde en technisk sagkyndig Mand, der dog ikke tager Deel i Sagens Behandling og Paaafjendelse, men kun har efter Landvæsencommissiønen Bestemmelse at udtale sig skriftlig eller mundtlig over de Punkter, hvorom hans Erklæring ønskes.

§ 14.

Naar Sagen er tilstrækkelig forhandlet og oplyst, optager Commissiønen den til Paaafjendelse. Finder Commissiønen imidlertid, efterat Sagen er optagen, at nogen Dplysning mangler, kan den paany foretage Sagen og indkalde Parterne, hvilket ogsaa bør skee, hvis det maatte befindes, at der ved sammes Paaafjendelse eller Behandling ere saadanne formelle Mangler tilstede, der maae medføre, at Sagen ikke kan paaafjendes.

Saafermt Commissiønen mener, at Sagens Gjenstand heelt eller tildeels ikke henhører under dens Myndighed, har den at afvise Sagen eller en Deel af samme; i andet Fald eller forøvrigt afgjøres Sagens Realitet ved Commissiønen's Kjendelse.